

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74

mobil: 0733 131 145, 0728 084 802

e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74

mobil: 0728 084 802, 0733 131 145

e-mail: contact@edituraeikon.ro

web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRANCA, A.T

Întuneric fără rost / A.T. Branca ; cuv. înainte: Simona Poclid și
Vianu Mureșan. - Ed. a 2-a. - București : Eikon, 2022

ISBN 978-606-49-0677-9

I. Poclid, Simona (pref.)

II: Mureșan, Vianu (pref.)

821.135.1

Editor: Valentin Ajder

A.T. Branca

Întuneric Fără rost

Ediția a II-a

Prefață de **Vianu Mureșan**

Cuvânt înainte de **Simona Poclid**

E I K O N

București, 2022

— Nu mai știi! Am obosit să fiu oricine vrei tu să fiu. Am crezut că pot s-o fac oricât, dar am obosit! Vreau doar să fiu eu și mai vreau...

Nu mai continuă, fiind sigură că, orice ar fi spus, ar fi fost vorbe goale, de vreme ce își spusese totul!

Să mă ierți, să nu mă lași, să mă iubești!

Nerostite, vorbele ei îl răscoliră. Robert le îngână mut în capul lui, clipă lungă, după clipă adâncă, apoi își ridica mâinile în aer tulburat, adânc mișcat și vorbi clar și apăsător:

— Mă simt atât de frustrat! Pentru că simt... că te-am iertat deja! Sunt atât de furios! Pentru că recunosc... că te-am mințit. Nu pot să plec și nu pot să te las să pleci! Pentru că, poate nu ți-am spus-o de ajuns, te vreau pe tine, oricine ești, așa cum ești! Și îți spun răspicat: o iubesc încă pe Alexia, o iubesc pe Anne, te iubesc pe tine!

Poate ne-am spus totul de atâtea ori, dar poate n-am făcut-o cum trebuie niciodată.

El își deschise brațele larg și ea se aruncă la pieptul lui, pe deplin încrezătorii unul în celălalt și fără urmă de reținere, ori resentimente. Astfel îmbrățișați, păreau că sunt centrul universului și că nimic, niciunde, nicicând nu le va sta împotriva.

E atât de simplu, e în legea firii: mai presus de oricare aspirații înalte sau mai mărunte, suntem oameni, femeie și bărbat, gravitând unul în jurul celuilalt.

Dumnezeu a făcut lumea pentru noi, o lume mare doar pentru noi.

CUPRINS

Despre rostul întunericului și al orbirii	5
O fereastră către veșnicia pierdută.....	11
Cartea întâi: Întuneric	17
Prolog: Provocare	19
Capitolul 1: Marionetele. Spectacol XXX	29
Capitolul 2: Balans între început și sfârșit	41
Capitolul 3: În oglindă. Sufletul curtezanei	53
Capitolul 4: Restaurație. Erou și duhovnic	64
Capitolul 5: Undeva, nicăieri. Spectacol de artificii.....	77
Capitolul 6: Avantajele unei relații în termeni nedefiniți.....	94
Capitolul 7: În stradă. Cu mâinile și fața curate	108
Capitolul 8: Riscurile unei relații în termeni nedefiniți	125
Capitolul 9: Foc pe gheață. Umbre.....	137
Capitolul 10: Degradare. Perorație.....	151
Capitolul 11: Fără rost. În timp de război.....	161
Cartea a doua: Fără rost	173
Capitolul 1: Spirale. La capătul lumii	175
Capitolul 2: Aspirații. Anne.....	189
Capitolul 3: Zile și nopți. Eligibilă	202
Capitolul 4: Unii lângă alții. Interacțiuni.....	214
Capitolul 5: Atitudini. Femei și bărbați.....	227
Capitolul 6: Captivi. Între cer și pământ.....	241
Capitolul 7: În derivă. Prestații.....	256
Capitolul 8: Umbre. Semne.....	270

Capitolul 9: Calibrare. Mărturisiri	284
Capitolul 10: Culorile și formele lumii	298
Capitolul 11: Descoperiți. În lumină	314
Epilog: Gravitație.....	329

LBRIS

We know
books

Cartea întâi
Întuneric

Prolog

Provocare

Cum a început totul, când și de ce nu mai contează, nu mai înseamnă nimic că în oricare zi mor oameni. O mare de lacrimi și de durere se izbește de un țărșm surd.

Fiecare dintre noi a pierdut pe cineva apropiat în războiul acesta murdar. În suflarea răului, pustiind locuri și oameni, viața își urmează cursul oricum și noi am învățat să trăim cu el... Nu mai e timp pentru întrebări, nu mai e timp pentru Dumnezeu. În fond, preoții n-au făcut decât să toarne pe foc și furia lor. Auzim tot atâtea știri despre lupte câte despre biserici arzând.

Politicienii pier, zi după zi, pe limba lor, fără să lase să se întrevadă strălucirea minților puternice care au pus miză soarta lumii în jocul lor.

De ani de zile în toate orașele Federației, Gărzile Speciale bântuie străzile ca niște păsări de noapte și, de cele mai multe ori, ele sunt cauza tensiunilor și crimelor, nu o stavilă în calea lor. De data aceasta o societate întregă a urcat în arcă și arca se scufundă.

Doar soarele răsărind în fiecare dimineață ne mai mișcă sufletele goale și teama de moarte e nimic pe lângă teama că lumina lui s-ar putea stinge...

Cu aceste fraze sărace, filmul documentar difuzat de canalul de televiziune Euro 1 și derularea flashbackurilor de pe ecran se încheie. Tânărul sublocotenent, înțepenit în scaun, își apăsă cu degetele ochii obosiți. Ridicându-se,

aruncă o ultimă privire asupra afișajului orar de pe unul dintre zecile de monitoare din fața lui: 23⁴⁴, 28 mai.

— E în ordine, John? îl întrebă din ușă celălalt sublocotenent.

— Da, e liniște. Să mergem.

Se grăbiră să plece. În turnul de control, camera centrului de supraveghere video a roiturilor de drone perimetrale rămase goală. În 15 secunde, cei doi întâlniră pe culoar serviciul de noapte.

— Se întâmplă ceva?

— Nu, nimic, răspunseră scurt. O noapte liniștită.

Echipele se salutară și trecură una pe lângă cealaltă.

Baza militară Cain era unul dintre cele mai avansate avanposturi ale Federației în Est. Unul după altul, generalii subliniaseră poziția vulnerabilă, asociată importanței strategice, a acestei tinere baze, în fața aceluiași Consiliu care făcuse un tam-tam nemaipomenit legat de arborarea drapelului Federației aici. În timp ce în mass-media avea loc o continuă instigare, toate rapoartele vorbeau despre sistemul de apărare viciat, în eventualitatea unui atac, baza era practic paralizată. Un atac însă era puțin probabil. Cineva gândise ceva, cumva un joc? Fusese într-adevăr totul calculat rece? Implicațiile profunde a ceea ce a fost numit *jocul cu moartea* au depășit cu mult ceea ce o simplă minte umană ar fi putut prevedea. Povestea nu merge, însă, atât de departe, e povestea unor oameni, nu a unei societăți în derivă.

Soarele, un disc imens de foc însângerând dealurile, apunea. Bărbatul stătea relaxat într-un fotoliu, pe terasa barului, și privirea lui suplă și înaltă, asemenea minții lui contemplând frumusețea eternă a lumii, proptea zarea.

Spectacolul era pe sfârșite. Ca într-o secvență de rămas bun, i se împăienjeniră ochii. Aproape își auzea clar bătăile inimii, departe, ca dinspre un stup, zumzetul citadelei. Ultima formație de Acvile cu aripile de oțel în flăcări ateriza. Ceva în siguranța cu care aeronavele atingeau pământul îi tulbura sufletul de soldat. În alt timp, în alt loc, de treizeci de ani, alți tineri bărbați, soldați ca și el, apăraseră drapelul albastru – visul devenit realitate, realitatea transformându-se în coșmar, Europa unită mascându-și neputința de a se trezi.

Gândurile lui se pierd în zarea neagră în stoluri mici.

Mâine seară, în timpul acesta, are să fie cu Olivia pe terasa casei lor din marea metropolă est-europeană. Ea a crescut, e aproape femeie și el îi vorbește ca unui copil. E frumoasă, îi seamănă întru totul mamei lor. Ea nu și-o amintește, dar el a visat-o fatidic, chiar noaptea trecută, pășea rar către el, fără să atingă pământul, avea pe chip o tristețe adâncă, era îmbrăcată în alb și părul lung, negru îi flutura în vânt. În întâmpinare a strigat-o: *Mamă! Mamă!* Ea a întins spre el brațele și din ochi au început să-i curgă lacrimi. Le-a simțit gustul sărat pe buze și încet împrejurul lui a crescut o mare până la genunchi, până la brâu, până la gât, înghițindu-l.

— Robert? Ce faci? îl interpelă John așezându-se în fața lui la masa scundă.

Se adună greu.

— Îmi amăgesc timpul, spuse punctat și adăugă, ori el mă amăgește pe mine, nu știu. Ce crezi John?

— Cred că... trebuie să bem ceva.

— Sigur.

Râzând își umplură paharele și le ridicară pline, mai întâi în cinstea zilei curate care trecea, apoi în cinstea lor:

— Pentru noi!

Pe fețele lor se ivi încântarea plăcerii gustului băuturii tari, în timp ce le înfierbânta sângele.

— Ce bine e! exclamă Robert satisfăcut.

John îl privi fix, invidiindu-l deja pentru libertatea de care urma să se bucure curând.

— Robert, când ai fost ultima dată cu o femeie?

— Ultima dată? Cu una adevărată, nu o *Lady ofițer*?

Acum o jumătate de an, dar întrebă-mă când mă întorc.

Beau și râd.

— Tu crezi că războiul se va sfârși? îl întrebă deodată John afectat. Pentru că nu vezi, nu simți? Lumea asta nu mai poate!

— Mai curând decât credem, îl asigură convins.

— Aș vrea să cred. Să cred ca tine. Profund. Complet.

Te duci acasă? îl întrebă în avânt.

— Da, acasă, îi răspunse, dulce casă!

Tăcu brusc, de pe față i se desprinsese masca nepăsării și în fața trăsăturilor nude, celălalt tresări. În ochii lui Robert, negri și profunzi, ardeau flăcările iadului.

— Te gândești la moarte, John?

— La moarte? repetă prietenul lui cu mirare.

— Da. Cum ar fi să nu mai fii. Cum ar fi lumea fără tine, tu dezvelit de trup, alunecând gol în neant... Nu mă interesează ce e dincolo, doar ce rămâne aici. Tot ce e al nostru rămâne aici. Mă gândesc la asta și mă doare sufletul și mă dor cerul și pământul...

Tac amândoi și tăcerea sculptează trepte în ființele lor.

— Nu-mi e frică de moarte, reluă Robert, dar nu vreau să mor. Nu acum. Nu mâine. Nu înainte ca viața

să mi se dea toată, s-o am ca pe o femeie de stradă, nu înainte să mă bucur încă o dată de o femeie frumoasă, de o băutură bună și astea nu sunt de ajuns niciodată, încă o dată. Sunt tânăr, dar lumea o cunosc: e murdară, dar atât de frumoasă, e în zdrențe, deși e atât de bogată! De ani, în fiecare zi adun și sorb din frumusețea ei și simt că n-am avut și n-am nimic. O! E un fals simțirea mea! Eu cel dintâi mă îndoiesc de ea, în fața minții mele întunericul pândește. Înțelepciunea lumii – doar vorbe goale... Sunt viu! Asta e tot ce contează.

— Ești doar un erou de doi bani! spuse John.

— Crezi? Spune-mi doar, ce alegi: să mori ca un erou, sau să trăiești ca unul de doi bani? Pentru că eu aleg să trăiesc!

— Amesteci o problemă de motivație cu una de opțiuni. În plus, nu cred că avem libertatea de a face alegerea de care vorbești.

— Câteodată, spuse Robert neperturbat, mă gândesc că dacă mor mâine, Dumnezeu se va îngriji de sufletul meu, dar dacă mor la anul sau peste douăzeci de ani... nu mai știu dac-o va face. El știe, însă: o să mă lase să trăiesc!

John râse de cuvintele lui. Peste puțin timp și el avea să vorbească la fel. Era modul lor de a evada dintr-o realitate care nu-i mai voia.

Robert părăsi baza devreme. Își luase rămas bun de la John de seara și plecând nu-l trezi. Era soldat, plecă fără să privească în urmă. Era bărbat și era război, dar gândul lui cerșea deja spre casă.

La 6⁴⁴, când se schimbă serviciul în Turnul de control, Robert era departe, accelerând la viteză maximă pe autostrada tăind drept prin câmpiile morții. Timp de 30 de

secunde, pentru a doua oară în ultimele zece ore, uşoare interferenţe apărură pe displayurile monitoarelor. Deja infectate cu virusul letal, reţelele de senzori cedau pe rând. Sistemul de detecţie a intruşilor declanşă alerta de atac iminent. Dumnezeu îşi întorsese deja faţa! Ochii cerului, abia deschişi, erau atât de mari şi de clari, drapelul albastru flutura în suflarea uşoară a dimineţii, când asupra bazei Cain se dezlănţui infernul.

Condusese toată dimineaţa. Când ajunsese în primul oraş satelit al zonei metropolitane, soarele începuse să ardă. Străzile erau curate, pustii şi albe. Coborând în staţia de metrou, din jeepul militar, se gândi la Olivia aşteptându-l la aeroport: trei ore mai târziu ea are să îi facă semn cu mâna, două minute după aceea o va strânge în braţe. Totul e în mintea lui curat, un pas înaintea timpului, temerar ordonat.

Subteranul era luminat puternic şi mulţimea de oameni îl scălda agitată. El ura spaţiile închise, lumina păgână. Pretutindeni, în jur pe monitoarele uriaşe imagini strălucitoare îi agresau privirea. Trase aer în piept înaintând în vuietul apăsător, câţiva paşi şi... stop! Toate ecranele odată se întunecară. Un fior, un murmur, străbătura mulţimea de jur împrejur. Urmă o confuzie generală. Cineva înnodase pelicula cu alta... alb-negru, recunosc pe sticlă feţele şterse, capetele aplecate, ca dintr-un film vechi... membrii Consiliului. Confuzia se transforma în stupoare. În fundal, în difuzoare o voce gravă: cea a Preşedintelui.

— Întreaga Europă, Lumea întreagă e în doliu. În dimineaţa aceasta în cel de-al patruzeci şi treilea minut după ora şase, baza militară Cain a fost ştearsă de pe faţa

Pământului. Actul criminal al forţelor rebele a cutremurat Europa, lumea întreagă. Imaginile difuzate prin satelit, de Euro 1 sunt apocaliptice. Ca Preşedinte, mă gândesc în primul rând, în aceste clipe de durere fără limite, la familiile celor dispăruţi dintre noi, în faţa lor, exprim compasiunea întregii Europe pentru sacrificiul suprem al acestor tineri şi tinere, entuziaşti soldaţi, apărători ai păcii. Să ne ajute Dumnezeu să trecem peste această mare nenorocire, fără să ni se usuce sufletele.

În jurul lui feţe dăltuite de trăsnet, ochi împăienjeniţi, trupuri încovoiate, bărbaţi, femei, copii ținându-şi suflarea – aici toţi vii şi acolo toţi morţi.

Primul lui gând: *muriseră toţi, doar el mai trăia!*

O clipă se bucură nespuse de mult, în următoarea îl schingiui groaza. Tremurând din tot trupul, îşi croi drum cu coatele prin mulţimea împietrită, către ieşire, clatinându-se ca un om beat. Afară trase aer puternic în piept de câteva ori şi parcă tot se sufoca. Trebuia să se întoarcă. Unde? John murise, toţi muriseră, nimic nu mai era. Nu-i păsa: trebuia să se întoarcă.

Urcând în maşină, râdea ca un nebun.

— De ce eu? De ce m-ai cruţat? Îngăimă.

Porni motorul continuând să hohotească tare, ca un om fără suflet, ca un om fără minte şi doar târziu, când o ceaţă încinsă îi coborî peste ochii, tăcu.

De departe văzu blocajul armatei pe autostradă şi într-un impuls de curaj dement, conştient de alegerea fatală, smuci maşina în afara ei, în câmpia morţii de-o frumuseţe fascinantă, năucitor de verde, de crudă şi pură.

Sub roţile maşinii, terenul ţipa viu. Lin, tulburător, pătrunzător. Ştia bine că va muri. Cu înfrigurare aşteptă momentul nefiresc de lung, să se producă inevitabilul.

— De ce? strigă cu toată furia dezlănțuită și aerul greu îi răni gâtul, nările, plămânii. De ce-ai lăsat să se întâmple asta, Doamne? Rupi bucată cu bucată din mine. Sunt viu încă! Simți ce simt eu! Vezi ce văd eu! Fii blestemat!

În clipa următoare ca și cum Dumnezeu s-ar fi mâniat, forța imensă a unei mine de teren anti-vehicul, izbi jeepul, care se roti complet în aer, înainte de a se izbi de pământ. Aruncat afară din masa diformă de fiare, înainte să realizeze ce se întâmplă, înainte să-și acopere ochii, flăcările unei a doua explozii îl împresură orbitor.

Apoi Totul fu înghițit de Întuneric.

Ca urma fluturului pe pajiște, ca urma păsării pe cer, ca urma corabiei pe mare, e urma omului în lumea asta. Fără rost! Dar vino! Vino după mine, îl vom găsi călcându-i pe urme.

*„Soarta omului pe pământ
este ca a unui ostaș și zilele lui sunt,
ca ale unui muncitor cu ziua.
Cum suspină robul după umbră,
cum își așteaptă muncitorul plata,
așa am eu parte de luni de durere
și partea mea sunt nopți de suferință.
Mă culc și zic: Când mă voi scula?
Când se va sfârși noaptea?
Și mă satur de frământări până
în revărsatul zorilor.”*